

[Alfred Jensen.]

man under sådanne omstændigheder hellere burde erklære rent ud, at det er særgelig lidt indflydelse, vi har.

Nu har vi fået forelagt disse lovforslag, og dem går man ind for — det drejer sig om 300 mill. kr. —, og kommer der mere, vil man også gå ind for det. Sådant ligger det reelt, at man går ind for det, der kommer mere, ligesom man går ind for den udenrigspolitik, som er Atlantblokkens, og som jo egentlig er De Forenede Staters. Jeg ser heller ikke rettere, end at de udgifter, der her foreslås, i det lange løb vil betyde øgede driftsudgifter for militæret, og det vil altså sige, at der bliver lagt temmelig store byrder på det danske folk, byrder, som det danske folk aldeles ikke er indforstået med. Gang på gang har det danske folk vendt sig imod militæruddgifter, dels fordi man ikke ønsker at anvende pengene, sliddets resultat, til fremstilling af ødelæggelsesmidler, dels fordi man ved, hvor håbløst det er for Danmark at ofre milliarder på noget, som aldeles ikke stemmer med landets interesser, og som højst kan betyde, at vort land og vor ungdom, ja, man kan godt sige befolkningen, vil blive udsat for nød, ødelæggelse og tilintetgørelse. Når det forholder sig sådan, kan man tale alt det, man vil, om, at man skal forberede folket på krig, som det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft sagde; der er i folket en mistillid til den oprustningspolitik, der føres. Rekrutteringen til hjemmeværnet viser det ganske tydeligt; den er et udtryk for, at det danske folk vil fred fremfor at ofre hundreder og atter hundreder af millioner på oprustning, som kun kan ende i een ting: krig. Jeg forstår så udmærket godt alle dem, der her fra denne talerstol har talt varmhjertet om disse militære bevillinger og har forsikret om deres fredelige hensigter og forsøgt at give det udseende af, at man ikke vil noget hellere end fred. Men hvorfor så i alverden ikke anvende kræfterne på at afstedkomme afspænding, vise tolerance og vandre „de gode viljers vej“, som det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft udtrykte det? Det er der ikke tale om i de taler, der har været holdt her, for hovedpartens vedkommende i hvert fald. Nej tværtimod, man taler, som om Danmark var stedt i den største fare; en trusel overhængende, og truslen skal komme fra Sovjetunionen, det lægger man ikke skjul på. Jeg nærer ingen tvivl om, at de herrers ord vil blive gjort til skamme, på samme måde som adskillige personers ord blev det i 1946, da Sovjettropperne rømmede Bornholm. Ja, man

havde i hele 1945, efter befrielsen frem til kommunevalget, sagt: Russerne er på Bornholm, de rømmer ikke Bornholm, de vil blive der! Men Sovjetunionen trak sine tropper tilbage fra Bornholm, da de opgaver, der skulle løses, var løst. Noget sådant gør et angriberland dog ikke. Men Amerika trak ikke sine tropper tilbage fra Grønland, og derfor var der mere grund til at frygte derfra end fra den anden side.

Vi har ved forskellige lejligheder diskuteret spørgsmålet om, hvad der er årsag til krig, og hvem der egentlig truer freden. Vi har gjort det ved forskellige lovforslagsbehandling, såvel militære bemyndigelseslove som Atlantpagten. Vi har gang på gang påpeget, hvad socialister, jeg havde nær sagt af vor årgang og af ældre årgange, har understreget, at krig og kapitalisme hører sammen. Den store franske socialistiske fører, som blev myrdet umiddelbart før første verdenskrigs udbrud, udtrykte det lidt lyrisk, idet han sagde, at kapitalismen bærer krigen i sig, på samme måde som uvejrsskyer bærer tordenen i sig. Det var arbejdernes opfattelse, det var adskillige andre befolkningsgruppers opfattelse af kapitalisme og krig. De to verdenskrige, vor generation har oplevet, har tilstrækkelig tydeligt bevist og vist, at det var modsætningsforholdene indenfor kapitalismen, der forårsagede krigen, og jeg skulle dog tro, det er almindelig kendt, at Sovjetunionen ikke eksisterede, da den første verdenskrig brød ud. Jeg skulle også tro, det var almindelig kendt, at Sovjetunionen netop var et resultat af det russiske folks uvilje mod krigen, af dets trang til og kamp for at få freden. Det skulle dog være almindelig kendt, og de, der vil gøre sig den ulejlighed at studere Sovjetunionens politik, vil og må komme til det resultat, at Sovjetunionen fører en fredens politik, absolut ikke har imperialistiske hensigter, ikke ønsker at påtvinge noget folk en opfattelse og et styre, som dette folk ikke selv ønsker. Der er jo også folk her i vort land indenfor socialdemokratiet, som har erkendt, at krig og kapitalisme hører sammen som siamesiske tvillinger, folk, som har erklæret, at militærapparatet i vore dage først og fremmest er et led i kapitalisternes hænder og bruges til at slå konkurrencen og konkurrenterne i andre lande ned med. Det er blevet sagt, at det betragtes som en selvfølge, at landenes flåder mobiliseres, når deres købmænd og fabrikanter under kamp om markederne i de oversøiske lande forlanger det, ja, endogså, at de sætter deres styrker ind mod de indfødte arbejdere, der